

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De Ottone Praeposito Xantensi, qui precibus sanctae Mariae à duplici infirmitate curatus est, cap. 23.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

rore eiusdem fratris, quæ omnia testata est se veraciter intellexisse.

CAPVT XXIII.

Nobilis vir Otto, quandoque Xantensis præpositus, tempore quodam adolescentiæ suæ, duplici laborabat infirmitate, febre videlicet acuta, & fistula in locis naturæ secretioribus, quam infirmitatem ob verecundiam medicos celâs, & pro remedio sanitatis Dominam nostram frequenter inuocans, febre inualescente desperatus & depositus, candelâ, more seclariarum, manui eius impressâ, omnibus qui aderât visus est expirasse. Et ecce beata virgo Maria, quâ inuocauerat, spiritui eius visa est adesse cû filio, his verbis eum pro iuvene interpellans; Fili, inquit, da mihi puerum istum. Qui respondit, tuus sit. Ad quod verbum mox cœpit agrotus, velut circumstantibus visum est, mortuus respirare atque confortari, in tantum, vt in lectum suum se iuberet reponi. De febre per intercessionem beatæ virginis tunc bene curatus, cum adhuc fistula laboraret, tacito morbo, per totam ciuitatem Traiectensem missarum suffragia, maximè de Domina nostra, pro sua incolumitate sibi impendi postulauit. Et quia medicinam spiritualem medicinæ corporali præposuit, antequam missæ omnes essent peractæ, sacramenti virtus fistulam dirupit, & sanies erupit, sicque integraliter sanatus, pro gratiarum actione cruce signatus est. Eodem tempore veniens Vercellas ad domum ordinis nostri, Dominum Walterum, quandoque magistrum suum, & tunc nouiter conuersum, modò Abbatem Vilarientem ibidem reperit & salutauit, cui etiam ordinem suæ miraculosæ curationis recitauit, hæc adjiciens: Vtinam modò non essetis hic, vt simul mare transire possimus. Quem cum interrogasset de quibusdam vitiis, quibus illum aliquando subiacere nouerat, & si de illis se emendasset, & ille respondisset, non, subiecit: Certè malas gratias curatori & curatrici vestræ rependitis. Postea verò schisma propter ipsum in episcopatu Traiectensi ortum est, & extitit causa multorum malorum.

lorum. Hæc nobis prædictus retulit Abbas Walterus. Quam medicinale sit nomen Mariæ, quodam iocundissimo pandam tibi miraculo.

CAPVT XXIII.

ANte hos annos, cum Catholici contra Albicenses hæreticos fuissent signati, & iam non modicum ab eisdem essent ijdem hæretici exacerbati, duo honesti clerici per terram illorum transeuntes, cum ecclesiam vidissent in via desolatam, ait vnus alteri: Sabbatum est, intremus ecclesiam hæc, & dicamus missam in honore Dõminæ nostræ. Portabant enim secum librum, calicem, & indumenta sacerdotalia. Antequam esset missa completa, hæreticis proditi sunt; qui armata manu intrantes, & sacerdotem de ecclesia trahentes, linguam eius radicitus absciderunt. Quem socius cum multo labore Cluniacum deducens, monachis commendauit. Illi verò, sicut viri Catholici & religiosi, sacerdotem Catholicum & notum, propter fidem Christi & genitricis eius Mariæ honorem tam crudeliter mutilatum, deuotè suscipientes, omnem ei humanitatem exhibuerunt. In nocte verò Epiphaniæ, cum solemnes decantarentur vigilie, baculo parietem pulsans, ministros aduocauit: qui cum quærent quid vellet, & ille se in oratorium deportari signaret, volentes ei parcere, non acquieuerunt. Tandem, importunitate eius tædiati, in ecclesiam eum ducentes, ante altare quoddã deposuerunt. Qui cum matrem misericordiæ tota mentis deuotione inuocasset, illa ei apparès, & carnè linguæ formam habentē in manu tenes, respõdit orãti: Quia propter fidē filij mei, & honorē mihi exhibitū, lingua tua priuatus es, ecce nouã tibi restituo, aperi ergo os tuum: quod cū fecisset, digitis ori eius immisis, radici linguæ præcisę eandē carnē coniunxit & vniuit, sicq; disparuit. Qui mox cū angelo in vocē laudationis erumpēs, clara voce clamauit; Aue Maria, gratia plena, Dñs tecū, vsq; ad finē. Quã salutationē cū crebrius repeteret, stupētes accurrere ministri, accurrerūt & de choro monachi, de tã puro & tam iocundo miraculo Deum
 eius.